

[Aksel Larsen.]

Vesttyskland alene, ikke Vesttyskland og det, vi her i landet kalder Østtyskland, men som ganske vist også forbundsregeringen i Vesttyskland kalder Mitteldeutschland, Middtyskland. De omfatter den tidligere Weimarrepublikks område inklusive områderne øst for Oder-Neisse, der nu hører under Polen. Ved svære sorte linjer har man på disse landkort langs landevejene i Tyskland delt det i 3 områder, og så bærer landkortene en meget stor indskrift: „Dreigeteilt — niemals!“ Hvis det ikke er agitation for tilbagevenden til tidligere grænser, ved jeg ikke, hvad det er, og det ved udenrigsministeren såmænd heller ikke. Den, der kan og vil tænke, må vide, at sådanne grænserevisioner, som der her agiteres for, kun kan opnås ved krig. Det ved også den vesttyske forbundsregering, ganske uanset at den formodentlig ikke har konkrete planer om at påbegynde eller udløse en krig. Så er det bare spørgsmålet, om den har kontrol med de krigslystne kræfter.

Vesttyskland har ikke atomvåben, vil ikke få atomvåben, og regeringen ønsker ikke atomvåben, siger udenrigsministeren, og så anfører han præsident Kennedy som kronvidne. Der er et andet kronvidne; dette kronvidne bor i Tyskland og hedder Franz Joseph Strauss og er forsvarsminister i Den tyske Forbundsrepublik. Han har, som udenrigsministeren så udmærket ved, offentligt erklæret, at Vesttyskland vil og må have kernevåben. Han er stadig forsvarsminister uanset præsident Kennedys udtalelse. Det var på foranledning af forsvarsminister Strauss og med hans billigelse, at den tyske forsvarsmagt, som forsvarsministeren her i salen har oplyst, i august 1960 udsendte en pjece, der krævede atombevæbning. Den er ikke formelt godkendt, siger forsvarsministeren. Nej, men den er heller ikke formelt fordømt af den tyske forbundsregering.

Det siges til beroligelse, at enhedskommandoen kun skal træde i kraft i tilfælde af krig samt under manøvrer, og at Danmark selv afgør, om der er krig, og om Danmark vil deltage i en krig, at Danmark selv afgør, om det er en angrebskrig rettet mod et NATO-land, og at Danmark selv afgør, hvornår danske styrker skal lægges ind under enhedskommandoen. Denne formelle

danske afgørelsesret ville jeg meget gerne tillægge stor reel betydning, men jeg kan ikke glemme, at under vort hidtidige medlemskab i NATO har de skiftende regeringer med konstant støtte af et folketingsflertal i alt væsentligt bøjet sig for henstillinger og ønsker eller accepteret forslag fra NATOs overkommando såvel som fra de store NATO-magter. Hvis det nu oven i købet skulle gå så galt, at Danmark også bliver medlem af fællesmarkedet og økonomisk bastet og bundet til de store stater i dette, så er det ikke uberettiget at frygte, at vor formelle ret til at bestemme, om enhedskommandoen skal træde i kraft, vil vise sig at blive så yderst formel, at det ikke redder os fra, at andre tager bestemmelsen for os.

Der er talt meget om den kolde krig og om spændingen i verden, i særdeleshed i Europa. Ja, spændingen er alvorlig, og faren for den kortslutning, der kan udløse krigens verdensbrand, er vel større end nogen sinde siden maj 1945. Så er det en bydende pligt at unklade alt, hvad der kan forøge spændingen og krigsfaren, men at foretage alt, hvad der kan medvirke til afspænding. Denne pligt handler folketinget stik imod, hvis det godkender enhedskommandoen.

Den højtærede udenrigsminister og andre har forklaret, at den akutte konflikt er en konflikt om Berlin, som også har draget de nordiske lande eller visse af de nordiske lande ind i den kolde krigs atmosfære. Ja, jeg gentager, hvad jeg har haft lejlighed til at sige før, at dette er ikke en konflikt om Berlin. Det er en konflikt om grænse-
dragningen i efterkrigstidens Centraleuropa. Det burde være tydeligt for enhver, også for den højtærede udenrigsminister, at det, Sovjetunionen ønsker, er, at Oder-Neissegrænsen bliver bekræftet. Det, den ønsker, er, at Østtyskland praktisk anerkendes som stat med anerkendelse af dets grænse mod vest. Det kan da for øvrigt ikke anses for urimeligt, at Sovjetunionen nu 16 år efter ønsker, at dette ordnes ved, at der afsluttes en fredstraktat. Jeg synes også, Danmark burde være interesseret i at få en fredstraktat med Tyskland afsluttet. Så længe dette ikke er sket, er vi teknisk i krig med Tyskland. Det er unægtelig en barok situation, at vi skal være i militært